ନଗର ପାଳିକା ପରିଷଦ, ହାପୁର ଇତ୍ୟାଦି

ବନାମ

ଜାସ୍ମା ସିଂ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଇତ୍ୟାଦି

ସେପ୍ଟେମ୍ବର 4,1996

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଫୈଜାନ ଉଦ୍ଦୀନ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ନଗର ପାଳିକା:

ହାପୁର ନଗର ପାଳିକା ଅଧିନିୟମ:

ଧାରା 293, 294, 298 ଗୁଡ଼ିକ— ନଗର ପାଳିକା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ବସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡ— ସାର୍ବଜନୀନ ଯାନବାହାନ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡିକୁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଛି – ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆଧାରରେ ଦିନ ପିଛା 50 ପଇସା ଶୁଳ୍କ 75 ପଇସାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଛି— ପରିବହନ ପରିଚାଳକ ନଗରପାଳିକା କ୍ଷମତାକୁ ଆପତ୍ତି କରିଛନ୍ତି—ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଶୁଳ୍କ ଧାରଣ କରିବାର ଦାବିକୁ ନଗରପାଳିକାର କ୍ଷମତା ପରିସର ବାହାରେ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିଛନ୍ତି— ଅପିଲରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ଉପଭୋକ୍ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ନଗରପାଳିକା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସେବା ପାଇଁ ଶୁଳ୍କ ପ୍ରଦାନ କରିବା, ଯାହା ଏହାର ସାମ୍ବିଧାନିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ଅଂଶ ଅଟେ— ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ— ଅନୁଚ୍ଛେଦ 243 ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 472/1980 ଇତ୍ୟାଦି ।

ସି.ଏମ୍.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.ପି. ସଂଖ୍ୟା 13/ 1978 ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 8.11.79 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍. ମାର୍କଣ୍ଡୟା ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ଚିତ୍ରା ମାର୍କଣ୍ଡୟା ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭି.ଜେ. ଫ୍ରାନ୍ସିସ୍ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ:

ସି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 472/80 ରେ

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲଟି, ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସି ଏମ୍ ଡବ୍ଲ୍ୟୁ ପି ସଂଖ୍ୟା 13/78 ରେ ନଭେମ୍ବର 8, 1979 ତାରିଖରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି । ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା ସ୍ଥିତି ହେଉଛି ଯେ, ସମସ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତା ହାପୁରରେ ଅପିଲକାରୀ-ମଣ୍ଡଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ବସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡକୁ ସେମାନଙ୍କର ସାର୍ବଜନୀନ

ଯାନବାହାନ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ପରିବହନ ପରିଚାଳକ ଅଟନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଅପିଲକାରୀ-ମଣ୍ଡଳ ଦୈନିକ 0.75 ଟଙ୍କା ହାରରେ ଦେୟ ଦେବାକୁ ଦାବି କଲେ, ଯଦିଓ ସେମାନେ ପୂର୍ବରୁ ଦୈନିକ 0.50 ଟଙ୍କା ହାରରେ ଦେୟ ଦେଉଥିଲେ, ସେମାନେ ଯୁକ୍ତି କଲେ ଯେ, ନଗର ପାଳିକା ଏହି କ୍ଷମତାରୁ ବଞ୍ଚିତ ଅଟନ୍ତି । 18 ଜୁଲାଇ 1979ରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିବା ସି ଏମ୍ ଡବ୍ଲ୍ୟୁ ପି ସଂଖ୍ୟା 3976/1973 ରେ *ଜଗଦୀଶ ପ୍ରସାଦ ବିନ୍ଦଲା ବନାମ ନଗରପାଳିକା ମଣ୍ଡଳ ଆଟ୍ରୋଲି ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ* ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବିନା କୌଣସି ବିଚାରରେ ଏହି ଦାବିକୁ ନାକଚ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି:ବସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟ କରିବା ଏବଂ ଏହାର ଦେୟ ଦାବି କରିବାର କ୍ଷମତା ନଗର ପାଳିକାର ଅଛି କି ?

ସରକାର, 13 ଜୁନ୍, 1959 ତାରିଖରେ ସେମାନଙ୍କର ଆଦେଶରେ ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ନଗର ପାଳିକାକୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ:

> "ତେଣୁ ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି ଯେ, ଆପଣମାନେ ଦୟାକରି ନିଜ ନିଜ ଜିଲ୍ଲାର ସମସ୍ତ ପୌର ସଂସ୍ଥାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତୁ ଯେ, ସେମାନେ ନିଜ ପୌର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ସରକାରୀ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ପଦକ୍ଷେପ ନିଅନ୍ତୁ , ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଲୋକମାନେ ମୋଟର ଯାନ ପାର୍କିଂ ପାଇଁ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ଅନୁଭବ କରିବେ ନାହିଁ ।"

ତୁରନ୍ତ ବସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ନିର୍ମାଣ କରିବା ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ବିବୃତି ଦେବା ନିମନ୍ତେ ନଗର ପାଳିକା ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବା ପାଇଁ ଅଗଷ୍ଟ 23,1960 ରେ ସେମାନଙ୍କର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଚିଠିରେ ସମାନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦୋହରାଯାଇଥିଲା । ଏହାକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ, ନଗର ପାଳିକାଗୁଡ଼ିକ ବହୁ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ବସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ମୋଟରଯାନର ମାଲିକମାନଙ୍କଠାରୁ ବିଭିନ୍ନ ହାରରେ ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟ କରାଯାଇଥିଲା । ସାର୍ବଜନୀନ ଯାନବାହାନ ପାଇଁ ଦେୟ ଦର ସମ୍ପର୍କରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାର୍ବଜନୀନ ଯାନବାହାନ ପ୍ରତିଦିନ 0.75 ଟଙ୍କା ହାରରେ ଦେୟ ଦେବା ଉଚିତ ବୋଲି ପ୍ରସ୍ତାବ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । 1961 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 25 ତାରିଖର ପ୍ରସ୍ତାବରେ ଉପ-ବିଧିର ଦଫା ସଂଖ୍ୟା 1 ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ, ଭଡ଼ାରେ ଚାଲୁଥିବା ସମସ୍ତ ମୋଟରଯାନଗୁଡ଼ିକର କେବଳ ନଗର ପାଳିକା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ ପାର୍କିଂ କରାଯିବ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ନୁହେଁ । ଦଫା ସଂଖ୍ୟା 4 ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ, ନଗର ପାଳିକା ସୀମା ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ମୋଟରଯାନର ପାର୍କିଂ ପାଇଁ କୌଣସି ଘରୋଇ ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ନିର୍ମାଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଉକ୍ତ ସଂକଳ୍ପର ଅନୁସୂଚୀ 'A ରେ, ଦଫା ସଂଖ୍ୟା 3 ରେ ପାର୍କିଂ ଯାନଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଯଥା, ଯାତ୍ରୀ ପରିବହନ କରୁଥିବା ସରକାରୀ ଏବଂ ଘରୋଇ ବସ୍ ପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ କିମ୍ବା ଦିନର କିଛି ଅଂଶରେ 0.75 ଟଙ୍କା ହାରରେ ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟ କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ, ଏହା ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ, ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ବହୁ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିବା ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ସୁବିଧା ପାଇଁ ବସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ପାର୍କିଂ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଶୁଳ୍କ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଛି ।

ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟ କରିବା ପାଇଁ ନଗର ପାଳିକାର ଏପରି କ୍ଷମତା ଅଛି କି ? ଅଧିନିୟମର ଧାରା 293 ମଣ୍ଡଳକୁ କୌଣସି ସାର୍ବଜନୀନ ରାସ୍ତା କିମ୍ବା ସ୍ଥାନ ସମେତ ମଣ୍ଡଳର ପରିଚାଳନା ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କିମ୍ବା ମଣ୍ଡଳକୁ ପ୍ରଦତ୍ତ କୌଣସି

ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ (ପଟ୍ଟା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି) ର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଉପ-ବିଧି ଦ୍ଵାରା କିମ୍ବା ସାର୍ବଜନୀନ ନିଲାମ ଦ୍ଵାରା କିମ୍ବା ଚୁକ୍ତିନାମା ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିବା ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟ କରିବାକୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ, ଯେଉଁଥିରେ ଏହା ଏକ ଉପସ୍ଥାପନାକୁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ବ୍ୟବହାର କିମ୍ବା ଦଖଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଏ ।

ଧାରା 294 ଅନୁଯାୟୀ ଆଦାୟ କରାଯାଉଥିବା ଶୁଳ୍କ ସହିତ ଏପରି ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟ କରାଯାଇପାରେ । ଧାରା 298 ଏହିପରି ଦର୍ଶାଏ:

> "ଏକ ମଣ୍ଡଳ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରସ୍ତାବ ଦ୍ଵାରା ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥଳେ, ନଗର ପାଳିକାର ବାସିନ୍ଦାଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସୁରକ୍ଷା ଏବଂ ସୁବିଧାକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିବା କିମ୍ବା ବଜାୟ ରଖିବା ଏବଂ ପୌର ପ୍ରଶାସନକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ଏହି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନଗର ପାଳିକାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କିମ୍ବା ଯେକୌଣସି ଅଂଶ ପାଇଁ ଏହି ଆଇନ ସହ ସୁସଂଗତ ଉପବିଧି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରନ୍ତି ।"

ଏହାର ଉପ-ବିଧି(2) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ଯେ, ବିଶେଷ ଭାବରେ ଏବଂ ଉପ-ବିଧି(1) ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କ୍ଷମତାର ସାଧାରଣତାକୁ ପକ୍ଷପାତ ନକରି, ଏକ ନଗର ପାଳିକା ମଣ୍ଡଳ, ଯେଉଁଠାରେ ଅବସ୍ଥିତ, ଉକ୍ତ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗରେ, ତାଲିକା-I ରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଯେକୌଣସି ଉପ-ବିଧି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିବେ ଏବଂ ଏକ ନଗର ପାଳିକାର ମଣ୍ଡଳ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କିମ୍ବା ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଏକ ପାହାଡ଼ିଆ ଅଞ୍ଚଳରେ ଅବସ୍ଥିତ ଉକ୍ତ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗରେ, ନିମ୍ନରେ ତାଲିକା-II ରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଯେକୌଣସି ଉପ-ବିଧି ପ୍ରଣୟନ କରିପାରିବେ ।

ଏହାର ଖଣ୍ଡ (b) ରାସ୍ତାରେ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ଯାତାୟାତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କିମ୍ବା ନିଷେଧ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ, ଯେଉଁଠାରେ ମଣ୍ଡଳକୁ ଏପରି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କିମ୍ବା ନିଷେଧ ଆବଶ୍ୟକ ମନେହୁଏ । ତେଣୁ, ଏହା ଦେଖାଯାଏ ଯେ, ନଗର ପାଳିକାରେ ନ୍ୟସ୍ତ କିମ୍ବା ମାଲିକାନାରେ ଥିବା ସାର୍ବଜନୀନ ସମ୍ପତ୍ତିର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଶୁଳ୍କ ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ମଣ୍ଡଳକୁ ସାମ୍ବିଧାନିକ ଭାବରେ କ୍ଷମତା ଦିଆଯାଇଛି । ଏପରିକି ସମ୍ବିଧାନ (73 ତମ ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1992 ଦ୍ଵାରା ନିକଟରେ ହୋଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ଅନୁଯାୟୀ, ଯାହା ଅପ୍ରେଲ 20,1993 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, ଏହା ନଗର ପାଳିକା ଉପରେ ବୈଧାନିକ ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ଲାଗୁ କରେ । ଅନୁଚ୍ଛେଦ 243- P (d) "ନଗର ପାଳିକା ଅଞ୍ଚଳ" କୁ ରାଜ୍ୟପାଳଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅଧିସୂଚିତ ନଗର ପାଳିକାର ଆଞ୍ଚଳିକ କ୍ଷେତ୍ର ବୋଲି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ । ଧାରା 243 (a) (i) କଳ୍ପନା କରେ ଯେ, ସମ୍ବିଧାନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ, ଏକ ରାଜ୍ୟର ବିଧାନସଭା ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନଗର ପାଳିକାଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱ-ଶାସନର ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ କ୍ଷମତା ଏବଂ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବେ ଏବଂ ଏହି ଆଇନରେ ଅର୍ଥନୈତିକ ବିକାଶ ଏବଂ ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତି ସମ୍ପର୍କରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ନଗର ପାଳିକା ଉପରେ କ୍ଷମତା ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱର ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିପାରେ । ଦ୍ୱାଦଶ ଅନୁସୂଚୀର 17 ନମ୍ବର ପ୍ରବେଶରେ ରାସ୍ତା ଆଲୋକୀକରଣ, ପାର୍କିଂ ସ୍ଥାନ, ବସ ରହିବା ସ୍ଥାନ ଏବଂ ସାଧାରଣ ସୁବିଧା ସମେତ ସାର୍ବଜନୀନ ସୁବିଧା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ, ସମ୍ବିଧାନ ଉପଯୁକ୍ତ ବିଧାନସଭାକୁ ଆର୍ଥିକ ବିକାଶ ଏବଂ ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛି, ଯେଉଁଥିରେ ରାସ୍ତା ଆଲୋକୀକରଣ, ପାର୍କିଂ ସ୍ଥାନ, ବସ୍ ରହିବ ସ୍ଥାନ ଏବଂ ସାଧାରଣ ସୁବିଧା ସମେତ ସାଧାରଣ ସୁବିଧା ଯୋଗାଇବାର କ୍ଷମତା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ । ନଗର ପାଳିକା ଦ୍ଵାରା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥିବା ବସ ରହିବା ସ୍ଥାନ ସମେତ ଏପରି ସାର୍ବଜନୀନ

ସୁବିଧା ଉପରେ, ଏକ ସାମ୍ବିଧାନିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଭାବରେ, ନଗର ପାଳିକା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସେବା ପାଇଁ ଶୁଳ୍କ ଦେବା ଏହାର ବ୍ୟବହାରକାରୀଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଏଠାରେ ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଯେକୌଣସି ପରିବହନ ଯାନ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ନଗର ପାଳିକା, ଉପଭୋକ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସର୍ବନିମ୍ନ ଶୁଳ୍କ ଦୈନିକ କିମ୍ବା ଏହାର କିଛି ଅଂଶ ପାଇଁ 0.75 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରିଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଶୁଳ୍କ କ୍ଷମତାର ଦାବିକୁ ଖାରଜ କରି ଏହା କହିବାରେ ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି ଯେ, ସେ ଏହା ସେମାନଙ୍କ କ୍ଷମତା ପରିସର ବାହାରେ ।

ତଦନୁସାରେ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ବିନା ଖର୍ଚ୍ଚରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠର ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଉଛି ।

ସିଏ ସଂଖ୍ୟା 12299/96 (ଓରଫ ଏସ୍ ଏଲ୍ ପି (ସି) ସଂଖ୍ୟା 4006/80 ରେ

ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ସି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 472/1980 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉପରୋକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଜି.ଏନ୍. ଅପିଲଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦିକା

ସଙ୍ଗୀତା ସେନାପତି, ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ।